

MINI AVONTUUR

WARRIOR CATS

TIJGERKLAUWS WOEDE





HOOFDSTUK 1

‘MAAK HEM dood.’

‘Maak hem blind!’

‘Jaag hem het woud uit!’

De wond in Tijgerklauws buik klopte van de pijn en hij voelde een plas warm, kleverig bloed onder zijn poten. De woedende woorden van zijn Clangenoten leken van heel ver weg te komen, alsof hij zich onder water bevond, in een huls van vredige kou. *Je hebt verloren!* krijste een stem in zijn hoofd. *Je bent verslagen door poesiepoezen en dwazen!* Tijgerklauw voelde dat zijn lippen zich omkrulden in een grauw. *Dit gevecht heb ik verloren, gaf hij zwijgend toe. Maar zolang er nog bloed door mijn aderen stroomt, geef ik niet op.*

‘Tijgerklauw,’ miauwde Blauwster, ‘kun je iets zeggen om jezelf te verdedigen?’ De blauwgrijze vacht van de DonderClanleider was hier en daar met bloed door-

drenkt – zowel dat van Tijgerklauw als het hare – en haar ogen waren dof, haar blik zonder focus. Tijgerklauw vond het heel bevredigend dat zijn daden en zijn zorgvuldige planning haar zo van haar stuk hadden gebracht. Hij herkende een gebroken kat als hij die zag; dit was het einde van Blauwsters leiderschap, ook al was hij er niet in geslaagd haar haar laatste levens af te nemen. Die gedachte verdoofde de pijn in zijn buik en gaf zijn trillende poten weer kracht.

‘Ik mezelf verdedigen tegenover jou, jij laf aftreksel van een krijger?’ siste hij. ‘Wat ben jij voor leider? De vrede bewaren met andere Clans? Ze helpen? Je hebt Vuurhart en Grijsstreep nauwelijks gestraft voor het voeden van de RivierClan, en je hebt hen gestuurd om de WindClan terug te halen! Ik zou nooit zo’n poesiepoeslapheid hebben getoond. Ik zou de dagen van de TijgerClan hebben teruggebracht. Ik zou de DonderClan groot hebben gemaakt!’

‘En hoeveel katten hadden daarvoor moeten sterven?’ antwoordde Blauwster zacht. Ze sidderde en keek toen op. ‘Als je verder niets te zeggen hebt, dan veroordeel ik je tot verbanning’, miauwde ze. ‘Je zult nu het Donderterritorium verlaten, en als een kat jou hier nog ziet na

zonsopgang morgen, hebben ze mijn toestemming je te doden.'

'Mij doden?' grauwde Tijgerklauw. 'Dat wil ik nog weleens zien.'

'Je bent anders wel door Vuurhart verslagen!' riep Grijsstreep.

'Vuurhart?' Tijgerklauw draaide zijn kop om naar de rode poesiepoes te kijken. *Een krijgersnaam maakt je nog geen woudegeboren kat, wat je Clangenoten ook zeggen!* 'Kruis nog eens mijn pad, jij stinkende haarbal, dan zullen we zien wie de sterkste is.'

Vuurhart sprong met zwiepende staart overeind, ook al waren zijn ogen zo gezwollen dat ze helemaal dicht zaten door een klap van Tijgerkluws poot. 'Wanneer je maar wilt, Tijgerklauw', spuugde hij.

'Nee!' wierp Blauwster tegen. 'Er wordt niet meer gevochten. Tijgerklauw, verdwijn uit onze ogen.'

Tijgerklauw stond langzaam op, ook al trilde hij op zijn poten. Een verse stroom bloed liep uit zijn buik toen de randen van de wond bewogen. Hij hoorde de katten om zich heen naar adem happen, maar negeerde ze. *Pijn is niets! Een nederlaag is niets!*

'Denk niet dat dit het einde is', waarschuwde hij terwijl

hij naar de moegestreden katten om hem heen keek. 'Ik zal toch leider worden. En elke kat die met me meegaat, zal het goed krijgen.' Hij keek naar zijn beste bondgenoot binnen de DonderClan, de kat die altijd had gezegd dat Tijgerklauw hun leider zou moeten zijn. 'Donkerstreep?'

De donkergestrepte kater bleef waar hij was, tussen de andere krijgers. 'Ik vertrouwde je, Tijgerklauw', miauwde hij. 'Ik dacht dat je de beste krijger van het woud was, maar je hebt samengespannen met die ... die tiran.'

Tijgerklauw vermoedde dat hij het over Brokkelstaart had, de verbannen SchaduwClanleider die nu in het DonderClankamp leefde.

'Maar je hebt niets tegen mij gezegd. En nu verwacht je dat ik met je meega?' Hij wendde zijn kop af, niet in staat Tijgerklauw aan te kijken.

Verrader! Durf je mij te verloochenen waar al die katten bij zijn? Daar zul je met elke haar van je pels voor boeten!

Tijgerklauw dwong zijn vacht plat te blijven liggen. 'Ik had Brokkelstaarts hulp nodig om in contact te komen met de zwerfkatten. Als jij dat persoonlijk opvat, dan is dat jouw probleem', snoof hij. Hij keek een andere kat aan die naar zijn plannen had geluisterd en had beloofd

hem te helpen als hij een zelfverzekerde, krachtige leider voor hun Clan zou worden. ‘Langstaart?’

De lichtbruine cyperse kater schrok hevig. ‘Met jou meegaan, Tijgerklauw? In ballingschap?’ miauwde hij vol afgrijzen. ‘Ik ... nee, ik kan het niet, ik ben trouw aan de DonderClan!’

Je bent gewoon een lafaard! krijste Tijgerklauw in stilte. Hij keek de andere katten langs, op zoek naar een blijk van begrip, van besef dat deze zwakke Clan van poesiepoesvriendjes geen plek was voor een echte krijger. ‘En jij, Schorspels?’ gromde hij. ‘Je zult bij mij een rijker leven leiden dan je in de DonderClan ooit zult hebben.’

De jonge bruin gestreepte kater stond doelbewust op en liep tussen de omringende katten door naar Tijgerklauw. ‘Ik keek naar je op’, gaf hij toe. ‘Ik wilde net zo zijn als jij. Maar Roodstaart was mijn mentor. Ik ben hem meer verschuldigd dan welke kat ook. En jij hebt hem gedood.’ Hij begon te beven en sperde zijn ogen open. ‘Jij hebt hem gedood en de Clan verraden. Ik sterf liever dan dat ik jou volg.’

Roodstaart verdiende het te sterven! Hij leek te veel op Blauwster, altijd maar op zoek naar vrede en verzoening. Hij had nog geluk dat Eikenhart hem niet doodde voor hij

door die vallende stenen stierf. Roodstaart zou dat gevecht nooit overleefd hebben.

‘Tijgerklauw!’ onderbrak Blauwster zijn herinneringen aan zand en vallende stenen en de helderrode snee in Roodstaarts keel. ‘Het is genoeg geweest. Ga weg.’

Tijgerklauw richtte zich op en keek haar aan. ‘Ik ga. Maar ik kom terug. Daar kunnen jullie op rekenen. Ik zal wraak nemen op jullie allemaal!’ Hij draaide zich om en liep knarsetandend tegen de pijn in zijn buik weg. *Ik zal ze niet laten merken hoe ernstig ik gewond ben!* Dicht bij Vuurhart bleef hij staan. ‘En wat jou betreft ...’ Hij grauwde. ‘Houd je ogen open, Vuurhart, en je oren gespitst. Kijk voortdurend over je schouder. Want er komt een dag dat ik je zal vinden en dan ben je kraaienvoer.’

‘Jij bent nu kraaienvoer’, beet Vuurhart hem toe, maar Tijgerklauw rook zijn angst.

Tijgerklauw keek de krijger in zijn grote groene ogen. *Je weet al dat ik je op een dag zal doden. Je laatste ademteug zul je onder mijn poten nemen. Je laatste druppel bloed zal op mijn vacht spatten. Stenen zullen breken en de hemel zal omlaag komen tijdens ons laatste gevecht.*

Hij zwiepte met zijn staart, waardoor het voelde alsof

zijn buik openscheurde, en liep zonder nog om te kijken de open plek over. Vanuit de kraamkamer hoorde hij het zachte miauwen van zijn zoon en dochter, Braamkit en Taankit, die snel tot zwijgen werden gebracht door hun moeder, Goudsbloem. *Ik kom terug om jullie te halen*, zwoer Tijgerklauw in stilte. Hij zou zijn kittens niet in deze Clan van zwakkelingen laten opgroeien. Ze verdienden het om alles van hem te leren, om zijn moed en vaardigheid in het gevecht als voorbeeld te hebben. *Je hebt je vaardigheid mooi laten zien vandaag!* klonk de stem in zijn hoofd weer. *Distelklauw zou je om je oren hebben geslagen omdat je je hebt laten verslaan door een poesiepoes en een geschifte oude kat.*

Distelklauw zou het niet gewaagd hebben het tegen de leider van zijn Clan op te nemen! reageerde Tijgerklauw fel. *Als hij Blauwster niet tot commandant had benoemd, zou alles heel anders zijn gelopen. Hij zou mij gekozen hebben om hem op te volgen en de DonderClan zou weer zo sterk zijn geweest als we verdienen te zijn!*

Hij kroop door de doorntunnel en merkte nauwelijks dat de doorns in zijn bebloede vacht haakten. De barricade was vernield en verspreid door vluchtende katten, katten die hadden gezworen aan Tijgerklauws

zijde te vechten tot hij Blauwster had gedood, omdat hij had beloofd dat ze zijn belangrijkste krijgers in de nieuwe DonderClan zouden worden. Tijgerklauw spuugde op de stoffige aarde. Hij had beter moeten weten dan op die maar half getrainde zwervers te vertrouwen. Alleen een woudgeboren kat had het echte instinct van een krijger. Ook de ballingen van de SchaduwClan hadden hem teleurgesteld, week geworden nadat ze manen buiten de Clan hadden geleefd, te gemakkelijk afgeschrikt door katten die vochten om hun thuis te verdedigen. De voormalige SchaduwClanleider mocht dan bekritiseerd zijn omdat hij te veel van zijn krijgers eiste, hij had zijn Clan wel tot de meest gevreesde en machtigste van het woud gemaakt. Wie kon hem dat kwalijk nemen?

En Tijgerklauw had nog altijd kunnen winnen als de RivierClan niet in het heetst van de strijd was opgedoken en Mistvoet en Luipaardvacht niet de Clankatten te hulp waren gekomen die een paar maanden geleden nog hun gezworen vijanden waren. Waarom toonden de Clans elkaar zoveel genade? Wat maakte het de RivierClan nou uit of de DonderClan zijn leider kwijtraakte? Tijgerklauws haren gingen overeind staan. Natuurlijk was het in het belang van de RivierClan als Blauwster

aan de macht bleef, zwak, in de war en niet in staat de Zonnerotsen voor haar Clan te blijven behouden. Waarschijnlijk was het Kromsters grootste angst dat Tijgerklauw de leiding zou krijgen over zijn naaste burenen.

De gevlekte schaduw van bewegende eiken- en beukenbladeren maakte plaats voor het vochtige halfduister van de naaldbomen langs de tweebeenplaats. Tijgerklauw bleef even staan om te controleren of hij niet gevolgd werd, maar afgezien van de roep van een merel en een boomtak die zacht krakend tegen een andere schuurde, was het woud om hem heen stil. Hij liet zich kreunend van de pijn op een stukje mos neerzakken en strekte zijn nek om de wond op zijn buik te bekijken. Vuurhart had geluk gehad dat hij zo dicht bij hem had weten te komen, maar als hij Tijgerklauw echt te grazen had willen nemen, had hij hem bij zijn nek moeten pakken.

Tijgerklauw trok wat losliggend mos tegen de wond en siste toen hij het aandrukte om het bloeden te stelpen. Hij was duizelig van de pijn en verzette zich tegen de duisternis die achter zijn ogen oprukte. Hij dacht aan de Clan die hij had achtergelaten, gewond door de strijd en ineengedoken in het zand. Wilde hij echt de leider zijn van krijgers die zich bijna hadden laten verslaan door een

slecht getrainde troep zwervers? Vuurhart kreeg zoals gewoonlijk de eer voor de overwinning, en elke kat had vol bewondering naar hem zitten luisteren. Als ze zo graag naar een poesiepoes luisterden, verdienden ze Tijgerklauw niet als leider. Hoe durfde Blauwster hem te verbannen? Was ze vergeten hoe vaak hij gevechten had gewonnen voor de DonderClan, eten had gevonden voor zijn Clangenoten, hun grenzen had verdedigd tegen hun vijanden? Ze hadden alles aan hem te danken! Maar uiteindelijk was hij nog slechter behandeld dan een vos met zijn pels vol luizen. Hij had de beste leider kunnen worden die de DonderClan ooit had gehad!

Beter dan je vader, Dennenster, snorde de stem in zijn oor. Hij heeft zijn Clan – en jou! – verraden om een poesiepoes te worden. Jij zou je Clangenoten nooit in de steek laten als je hun leider was.

Het mos onder zijn poot raakte doorweekt met bloed. Tijgerklauw gooide het kreunend opzij en zocht een ander stuk. Er lag verder geen zacht, groen mos, maar hij zag wel wat halfvergane droge bladeren binnen pootbereik. Hij klauwde ze naar zijn buik en drukte ze in de wond. Hij kreeg een triomfantelijk gevoel: het woud had hem geen mos gegund, maar hij had iets anders gevonden!

Tijgerklauw kwam half overeind en keek met gespitste oren tussen de bomen door. Zijn pad strekte zich zo helder als de sterren voor hem uit. Er waren meer Clans in het woud. Meer kansen om Clanleider te worden. Zijn bestemming moest ergens anders liggen. Tijgerklauw zou alleen nog naar de DonderClan terugkeren om zijn vroegere Clangenoten in een gevecht te verpletteren. Hij zou niet nog eens falen.



HOOFDSTUK 2

DE LUCHT onder de dennen werd kouder en de grond onder Tijgerklauw werd vochtig. Hij likte wat van het vocht op en hees zich toen overeind. Hij kon hier niet blijven; de avondpatrouille zou al snel deze kant op komen. Hij wilde geen medelijden in de ogen van zijn Clangenoten zien wanneer ze hem gewond en uitgeput nog steeds binnen het territorium van de DonderClan aantreffen. Tijgerklauw kromp bij elke stap ineen terwijl hij dieper het naaldbos in hinkte. Hij meed de tweebeensplaats vol nieuwsgierige poesiepoezen en loslopende honden. In plaats daarvan ging hij naar het houten hol achter een hoog hek van dennenstammen, waar de tweebeenen die bomen omhakten overdag kwamen. Hij liet een veeg bloed achter op de ontschorste stam toen hij tussen het hek door kroop. Onder het houten hol was een opening die groot genoeg was voor een konijn.

Tijgerklauw kroop erin weg en strekte zich languit op de aarde uit. Hij ving vaag de geur van muizen op verder onder het hol, maar Tijgerklauw had de kracht niet om op onderzoek uit te gaan, laat staan achter een prooi aan te rennen.

Waar is het mos waarmee je nest in het krijgershol bekleed was? Waar zijn de veren? Moet je zo voortaan leven, ineengedoken op kale aarde, verhongerend omdat je te zwak bent om jezelf te voeden?

Tijgerkluws maag rammelde, maar hij drukte zijn wang dieper in het zand om het niet te horen. Slaap was nu belangrijker dan voedsel. Zodra hij had gerust en gegeten, kon hij beginnen met de vernietiging van de DonderClan.

Hij droomde dat hij in brand stond, dat de wond veroorzaakt door Vuurharts klauwen hem verschroeide. Hij trapte met zijn poten, maar bleef in diepe slaap, half bewusteloos. Tijgerklauw was zich vaag bewust van daglicht buiten zijn schuilplaats, maar voor hij kon opstaan en naar eten kon gaan zoeken leek de avond alweer te vallen en zijn wereld te verkleinen tot een waas van pijn en gekwelde slaap. Hij haalde blindelings uit naar gekrijs vanuit de nevel die hem omhulde, voelde klauwen over

zijn vacht krassen en tanden vlak bij zijn oren op elkaar klappen. Tijgerklauw draaide zich om, kwam strompelend overeind op poten die zwaar en pijnlijk aanvoelden, maar hij zag niets dan vochtige grijze wolken. *Te langzaam, siste de stem. Laat Vuurhart en Blauwster je niet pakken! Ze zullen je verpletteren als een kever!*

‘Nooit!’ brulde Tijgerklauw. Hij schrok ademloos en kronkelend wakker. Zijn buik brandde als vuur en zijn uitgestoken klauwen zaten onder het vuil. Hij kroop onder het houten hol uit. De ochtendschemering was koel en flets. Hoeveel dagen had hij hier gelegen? Een? Twee? Meer? Hij zag alles wazig en schudde zijn hoofd om het helder te krijgen. Zijn mond was droog en pijnlijk alsof hij veren had gegeten, dus hinkte hij naar een plasje water in een modderige geul dicht bij het hek. Het water was zwart en smaakte vies, maar hij dwong zich het op te likken tot zijn keel geen pijn meer deed.

Iets verderop langs het hek scharrelde een merel. Tijgerklauw trok zijn achterpoten onder zich en testte zijn poten terwijl hij naar de vogel toe kroop. Hij voelde zich zwak, maar een zorgvuldig onderzoek van zijn buik vertelde hem dat de wond niet meer bloedde en dat zich donkerrode korsten op de randen hadden ontwikkeld.

Zolang hij zich niet te ver uitstreckte, zou hij in staat moeten zijn om te jagen. *Ik ga liever dood tijdens een poging te jagen dan van de honger.*

Toen hij dichterbij de vogel was, stapte hij op een bergje dennennaalden, die daardoor ritselden. De merel piepte en fladderde luidruchtig weg. Tijgerklauw vloekte zacht en ging zitten. Hij likte de verwarde, stoffige vacht op zijn borst. Die smaakte naar bloed en aarde. Hij spuugde, draaide zich toen om en tuurde naar de schaduwen onder het houten hol. Hij was zich tijdens zijn rusteloze slaap bewust geweest van beweging, het gedempte piepen van muizen en een geur om van te watertanden in de bedompte lucht. Er was weinig ruimte en dat maakte het lastig om er te jagen, maar niet lastiger dan in sommige doornstruiken die hij eerder had doorzocht.

Tijgerklauw dook ver in elkaar en voelde de wond op zijn buik trekken toen hij onder het hol kroop. Aan de andere kant lag de aarde hoger en daar drong geen daglicht door. Tijgerklauw kroop naar de donkerste plek en voelde zijn snorharen trillen toen hij de geur van kleine, pluizige wezentjes oppikte. Hij wachtte even tot zijn ogen aan het halfduister gewend waren geraakt en

stoof toen naar twee kleine schitteringen, die een doodsbanige muis verrieden. Na een bevredigende krak onder zijn klauwen en een snel afgebroken hoog gepiep drukte Tijgerklauw zijn snuit in de vacht en het warme bloed van zijn verse prooi. Hij vond het niet nodig de SterrenClan te bedanken voor zijn prooi; hij had hem immers helemaal zelf gevangen.

De muis gaf zijn poten weer kracht en Tijgerklauw kroop met zijn ogen knipperend het zonlicht in en schudde losse aarde uit zijn vacht. Hij wrong zich tussen de houten palen van het hek door en liep met ongelijke passen en tandenknarsend van de pijn tussen de naaldbomen door. Hij was al voorbij de geurmarkeringen van de DonderClan, maar er stonden hier weinig struiken, dus een passerende patrouille zou hem al van grote afstand zien. Tussen de bomen door zag hij de hoge houten hekken en roodstenen muren aan de rand van de tweebeenplaats. De boomstammen stonden hier verder uit elkaar en er verstrengelden zich bramen en dichte varens rond Tijgerklauws poten. Hij liet zijn kop zakken en begon te snuffelen op een plek waar de varenbladen door passerende dieren uit elkaar waren geduwd. *Daar!* Amper een voslengte buiten de DonderClangrens pikte

hij de zure, naar angst stinkende geur op van de katten die met hem mee hadden gevochten tijdens de aanval.

Gevochten? Ze zijn er als bange kittens vandoor gegaan! klonk de stem in Tijgerklauws kop. *Je bent een idioot dat je ze vertrouwde!* Tijgerklauw legde zijn oren plat. *Ik had geen keus! Maar nu ik geen banden meer heb met de DonderClan, wordt alles anders.*

Voorzichtig door het dikke gras stappend volgde Tijgerklauw de geuren langs de grens van de tweebeemplaats. Er lag een spoor van bloeddruppels en hij hoopte maar dat de katten niet al te ernstig gewond waren. Hij had geen tijd om ze te verzorgen. Die meelijwekkende wezens waren zo al slap genoeg. Hij hield één oor naar het DonderClanterritorium gedraaid om te luisteren of er geen patrouille naderde. De zon stond hoog aan de hemel, de schaduwen langs de tweebeengrens waren amper lang genoeg om hem te verbergen. Tijgerklauw vermoedde dat zijn vroegere Clangenoten na de dageraadpatrouille zouden gaan rusten en verse prooi zouden delen voordat ze weer op pad gingen. Zijn maag rammelde bij de gedachte aan eten, maar hij dwong zichzelf verder te gaan. Niemand zou hem erop betrappen dat hij prooi ving die aan de DonderClan toebehoorde!

Het gerommel van het donderpad klonk tussen de bomen door en de geur van bange katten werd gedempt door de stank van de monsters en hun smerige zwarte adem. Tijgerklauw drong een dichte doornstruik in, bedenkend dat hijzelf zich zo goed mogelijk zou verbergen als hij bang en gewond was. Hij verstarde toen hij zachte stemmen hoorde.

‘Stil! Er komt iemand aan!’

‘Zijn we ontdekt door een DonderClanpatrouille? We kunnen hier niet blijven; we zitten als konijnen in de val!’

‘Sst! Anders horen ze ons!’

Tijgerklauw sprong grauwend tussen de muur van doorns. Vijf paar ogen keken hem vol doodsangst aan. Toen knipperden ze en verloren ze hun angstige glans.

‘Tijgerklauw!’ miauwde een bruine kater. ‘Je hebt het overleefd!’

‘Niet dankzij jou, Klauwkop’, grauwde Tijgerklauw.

‘We wilden je komen zoeken zodra onze wonden geheeld waren’, protesteerde een breedgeschouderde witte kater met zwarte poten. Hij heette Zwartvoet, en net als Klauwkop was hij als SchaduwClankrijger trouw geweest aan hun leider Brokkelster voordat die gevangen werd genomen en zijn volgelingen de Clan uit werden gejaagd.

Twee andere voormalige SchaduwClankrijgers, een bruingestreepte kat die Stompstaart heette en een bruin-met-grijze poes genaamd Kluwenbloem, stonden op en kwamen naast Tijgerklauw staan om hun staarten tegen hem aan te wrijven.

‘Ik ben heel blij je te zien’, snorde Kluwenbloem, maar de overeind staande vacht midden op haar rug vertelde Tijgerklauw dat ze loog. Al deze katten, ook de voormalige zwerver Haak, een reusachtige roodbruin gestreepte kater die hem achter in het geïmproviseerde hol behoedzaam stond aan te kijken met zijn ambergele ogen, waren doodsbang nu Tijgerklauw als uit de dood herrezen voor hen stond. Ze wisten dat ze hadden gefaald, dat ze zich in een onbewaakt kamp hadden laten verslaan door een stel moederkatten en oudsten.

Tijgerklauw ademde tevreden de geur van hun angst in. Deze katten zouden alles doen wat hij wilde. Hij hield bewust zijn lange klauwen ingetrokken en onderdrukte de aandrang hun oren aan flarden te scheuren omdat ze hem in de steek hadden gelaten bij zijn vroegere Clangenoten. Dit waren voorlopig zijn enige bondgenoten en nu ze bang voor hem waren en bij hem in de schuld stonden, kon hij ze helemaal naar zijn wensen vormen.

Hij keek om zich heen. ‘Waar is Mowgli?’ Hij had de bruine zwerver met zijn groene ogen in de tweebeena- plaats gevonden en meteen de mogelijkheden gezien van zijn slanke spieren en harde, standvastige blik. Tijgerklauw had beloofd Mowgli tot krijger te benoemen als hij met hem mee vocht, en hongerig als elke woud- geboren kat had de bruine kater zijn beloftes gretig opgelikt.

Stompstaart trok zijn schouders op. ‘Ik weet het niet. Die roodbruine kater van de DonderClan – Stropels heet hij, geloof ik – heeft zijn oren flink kapot geklauwd. We hebben hem sindsdien niet meer gezien.’

Tijgerklauw krulde zijn lip om. Hij hoopte dat hij zich niet in Mowgli had vergist. De kater had duidelijk extra training nodig en moest aangemoedigd worden tot het uiterste te gaan in een gevecht, zelfs als zijn tegenstander nog niet veel ervaring had.

Klauwkop hinkte naar voren met een stukje vlees en pels tussen zijn tanden. Hij liet het voor Tijgerklauws poten neervallen. ‘Ik heb net deze muis gevangen’, miauwde hij. ‘Je mag de rest hebben als je wilt.’

Tijgerklauw keek naar het zielige beetje verse prooi. Zou het een teken van zwakte zijn als hij toegaf dat hij

honger had en het opat? Of moest hij er gebruik van maken dat deze katten hem voedsel en onderdak aanboden? Wat zou een Clanleider doen?

Blauwster zou kijken welke oudste het zwakst was en die de verse prooi geven, snorde de stem in zijn kop, maar is dat het soort leider dat jij wilt zijn?

Tijgerklauw boog zijn kop en verslond het stukje muis in een enkele hap. Hij likte met zijn tong langs zijn lippen en keek op. 'We hebben meer dan dat nodig om te overleven. Wie van jullie is het minst ernstig gewond?'

Kluwenbloem stak haar staart in de lucht. 'Ik ben in mijn flank gebeten, maar het geneest snel.' Ze keek over haar schouder. 'En de vacht van Haak is zo dik dat hij geen diepe schrammen heeft opgelopen.'

De zwerfkater kwam uit de schaduw naar voren. 'Ik kan wel jagen als je wilt', miauwde hij.

Tijgerklauw knikte. 'Goed. Jullie beiden, breng minstens ieder twee stuks verse prooi mee terug.'

Kluwenbloem sperde haar ogen open, maar zei niets. *Mooi zo, je leert het al*, dacht Tijgerklauw. De twee katten kropen onder de struik door weg.

'Tijgerklauw, het lijkt erop dat je buik bloedt', miauwde Zwartvoet aarzelend. Hij rekte zijn nek uit en snuffelde

aan de kleverige rode substantie onder Tijgerklauws flank.

‘Dat is niets’, grauwde Tijgerklauw. ‘Dat is over een paar dagen genezen.’

Zwartvoet deinsde terug. ‘Die DonderClankatten vochten veel feller dan ik had verwacht’, bekende hij. Naast hem knikte Klauwkop. ‘Vooral die zogenaamde poesiepoes, Vuurhart’, vervolgde Zwartvoet. ‘Hij mag dan in de tweebeenplaats geboren zijn, maar hij heeft beslist leren vechten als een krijger.’

‘Hij blijft een poesiepoes!’ spuugde Tijgerklauw. ‘Noem hem nooit meer een krijger. Hij heeft het recht niet in het woud te zijn of om met Blauwster te praten alsof het bloed van de Clans door zijn aderen stroomt.’ Met zijn staart zwiepend begon hij kleine rondjes te lopen. ‘Ik zal meer katten zoeken, jullie fatsoenlijk leren vechten en daarna nemen we het weer tegen de DonderClan op en zal Vuurhart sterven!’